

อาทิตย์ เต็มวอ
ฝ่ายสำนักพิมพ์ ส.ส.ท.

สวัสดี เพื่อนๆ นักอ่านชาว TPA News ทุกคนครับ คอลัมน์ Small Talk ฉบับนี้เรากลับมาอยู่กันที่ประเทศญี่ปุ่น เมืองฟามรกันอีกเช่นเคย พอพูดถึงญี่ปุ่นที่ไร ก็อดนึกถึงอาหารคาวหวานหลากหลายไม่ได้ เดินไปทางไหนก็มีอาหาร และขนมอร่อยๆ ให้ได้ลองลิ้มชิมรสกันตลอดเส้นทาง กระทั่งขนมในร้านสะดวกซื้อ 24 ชม. แปรนต์ต่างๆ เองก็เป็นผู้ช่วยน้ำสำหรับชาวประหยดอย่างข้าพเจ้าและอีกหลายๆ คนเลยทีเดียว (ว่าไม่ได้นะครับ ขนม (โดยเฉพาะเบเกอรี่) ในร้านสะดวกซื้อเหล่านี้มีรสชาติอยู่ในระดับเอกอุ คือลิ้มภาพหลอนๆ กับความโหดร้ายของร้านสะดวกซื้อในประเทศไทยไปให้หมด ลืม-ให้หมด ! แล้วไปลองอาหารประเภทข้าวกล่อง โอเด็ง อะไรพวกนี้ดู คุณเอ๊ย ล้มละลายมานักต่อนักแล้ว) แต่ครั้งจะฝากท้องไว้กับร้านสะดวกซื้อตลอดเวลาก็จะหุดหู่ไปหน่อย ไปเที่ยวหรือไปบำเพ็ญตะบะไม่ทราบ มันต้องลองเข้าร้านอาหารตามข้างทางดูครับ ถึงจะเรียกได้ว่ามาถึงญี่ปุ่นอย่างแท้จริง **แล้วเรื่องสนุกๆ ก็เริ่มต้นขึ้น...**

พวกร้านขนมต่างๆ นี่ขอไม่พูดถึงนะครับ เพราะที่มันสนุกสุดแสนเที่ยวแดนเนรมิตก็ต้องร้านอาหารคาวครับ อ๊ะๆ คงกำลังนึกในใจว่า ก็ใช้กระบวนเพลงยุทธ์ดัชนีพิฆาตมารสังสินะ...เอ็งผิดแล้วไอ้สมอง ถ้าเป็นร้านที่ทำแบบนี้ได้มันจะสนุกสุดแสนได้ยิ่งกัน ครั้งหนึ่งสมัยที่เพิ่งไปลองของที่ดินแดนอาทิตย์อุทัยแรกๆ เรื่องกินเป็นเรื่องใหญ่พอกๆ กับเรื่องเดินทาง เราไปคนเดียว อะไรต่างๆ ก็ใหม่ไปหมด กลัวไปหมด

เดื่อดำไปหมด (ถ้าไปกับเพื่อน ครอบครัว หรือคนกลุ่มใหญ่ๆ เราจะกำกั้นลูกสาวกำนันแบบหน้ามือเป็นหลังมือเลยละ) อาศัยฝากชีวิตไว้กับร้านสะดวกซื้อเป็นส่วนใหญ่ จนกระทั่งอยากลองของ อยากกินอะไรที่มันไม่แร้นแค้นขนาดนั้นบ้าง จะได้เอาไปคุยกับคนอื่นได้ เลยสุดท้ายใจเข้าลึกๆ แล้วพุ่งเข้าไปในร้านอาหารร้านหนึ่ง เป็นร้านอาหารเสียบไม้ (串カツ คุซิดัทสึ) (นี่ก็ไม่คิดเลยนะ เปิดตัวชะยา) ในร้านไม่มีภาษาอังกฤษเลย ไม่มี-เลย...หุดหู่มาก กวาดตามองรอบๆ หาอักษรญี่ปุ่นที่เรียนมาจากตำราที่พอจะเจอบ้าง เอาวะ ตายเป็นตายเลยสั่ง “บุตะ (ぶた หมู)” กับ “ทามาโกะ (たまご ไข่)” ไป แก จันอ่านสองตัวนี้ออก จัน-อ่าน-ออก ! เจ้าของร้านก็พยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจแล้วส่งอาหารทอดๆ เสียบไม้มา 2 ไม้ เรื่องราวมันยังไม่จบสิครับ เพราะร้านเป็นแบบเคนเตอร์ยื่นกิน กินก็กินต่อหน้าเจ้าของร้านนั่นแหละ ทำไ้จะไม่ให้รู้ว่าเต๋อ ช่างหน้ามันมีแท่งก็ใส่น้ำซอสอยู่ ถ้าจุ่มลงไปเลยเขาจะว่าอุบาทว์ไหม หรือต้องตักมาราดเบาๆ แบบอาหารอิตาเลียน เจ้าของร้านเห็นดั่งนั้นคงอดรันทดไม่ได้ แกพยายามทำท่าทำทางบอกให้เอาจุ่มลงไปในแท่งก็ข้างหน้า (ก็ไ้) แล้วค่อยกิน อร่อยนะ (คำนี้จันฟังออกแก !) เราก็อทำตาม กินไปก็อยากจจะร้องให้ไป เรียกได้ว่าเป็นการประเดิมการใช้ภาษาญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการได้บัดขบมาก กลัวร้านแบบนี้ไปเลย

แต่คนเรามันจะไม่พัฒนาจนเลยเขี้ยวหรือ และแล้วก็ไปลองร้านข้าวหน้าต่างๆ บ้าง (かつ丼 คัทสึด้ง) มันคงง่ายกว่ามาก พอเข้าไปปั๊บ บริกรก็เอาเมนูมาให้ หวานเลยจ้ะ ก็พยายามอ่านเท่าที่อ่านได้ เพราะเขามีรูปประกอบช่วยอยู่ แต่มันไม่ได้มีประกอบครบทุกเมนูไหนก็ออกใหม่...เอวาระ หลับตาสั่งข้าวหน้าหมูหงิกๆ มา 1 ชาม กับน้ำเปล่าจๆ 1 แก้ว แต่ก็เอาน่า ถือว่าสำเร็จไปอีกขั้น ไม่อดตายแล้วเหว่ย และด้วยความกระหือมิใจ ตกเย็นวันนั้นเลยไปลองของที่ร้านราเมนดู พอกดประตูเปิดเข้าไปนั่งปั๊บ ไม่เจอเมนู ไม่มีบริกรมาสนใจเราเลย นานทีนั้นคิดว่าทำไมหือมิละ ทำไมไม่เทคแคร์ เริ่มเหว่ยแตก พยายามมองหาตัวช่วยรอบๆ ร้าน อ้อ พ่อเจ้าประคุณ มันต้องไปกดเอาใบสั่งที่ตู้สั่งอาหารหน้าร้านก่อน แล้วมันกดยังงี้...พยายามอ่านเท่าที่อ่านได้ (อีกแล้ว) คำนี้มันอ่านว่า เนนรยุ (麺類) มันอยู่บนสุด ต้องเบสิคสุดแน่นอน คำนี้อ่านว่า ท็อปปิง (トッピング) อย่างกับไอศกรีมเนะ คำนี้อ่านว่า เซต (セット) ใช่แล้ว นี่แหละ ไม่ต้องคิดอะไรมาก สั่งแบบเซตไปเลย แต่ทำไมราคาเซตมันถูกจัง เริ่มไม่มั่นใจอีกครั้ง แถมยังเด้อต่อไปว่า “กดสั่งก่อนหรือใส่เงินก่อน” ยีนแอดทำเป็นคิดอยู่นานมาก จนตู้ข้าง ๆ มีคนมาใช้บริการ เราก็เลยอาศัยแอบดูเป็นวิทยาทานเอา เขากดด้วยความเร็วจนเรามองไม่ทัน เออว่าเราเลยกดปุ่มบนสุดมาสั่งเมนูคงไม่อดตาย แล้วก็ได้เป็นราเมนหน้าตาบ้านๆ มา 1 ชาม น้ำเปล่ากดเองได้ก็ค่อยยังชั่ว เรียกได้ว่าระทึกไปอีก 1 มื้อ...กาลเวลาผ่านไป เลเวลเราพัฒนาขึ้นร้านต่างๆ ที่ผ่านมาทำอะไรเราไม่ได้อีก จนกระทั่งมาเจอความท้าทายใหม่คือมากับเพื่อน เพื่อนแต่ละคนพกความเยาะมาจาก

ประเทศไทยแตกต่างกัน เช่น ไม่ใส่ผัก ไม่กินเผ็ด ฯลฯ ก็จะเป็นหน้าที่ของเราที่จะคัดสรรเมนูตามสั่งเหล่านั้น บางร้านเป็นแบบสั่งปากเปล่า แต่เมนูไม่มีภาษาอังกฤษเลย ก็ต้องอาศัยแต่บุญช่วย แต่ด้วยความที่ทริทหายุทธค่อนข้างแก่กล้าแล้ว ก็เลยสามารถผ่านไปได้อย่างราบรื่น อืมท้องถิ่นถ้วนหน้า (ไปกับเพื่อนมันดีอยู่อย่างตรงที่ว่า เราจะมีแรงฮึดที่จะเผชิญกับภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น แต่ไม่ใช่อะไร เรากลัวหน้าแตก...)

Small Tips

หลักการสั่งอาหารจากตู้กดสั่งอัตโนมัติในร้านอาหารญี่ปุ่นเอาเข้าจริงไม่ยากเลยครับ คือให้จำเมนูที่เราต้องการไว้ก่อนจากกระดานเมนูที่มี (หรือถ้าไม่มีก็อ่านเอา...) แล้วหยอดเงินใส่ไปตามราคาที่จะบุ ไฟที่เครื่องจะติดให้เราเลือกเมนูนั้นๆ ได้ พอกดเสร็จก็จะมีใบออเดอร์เล็กๆ หล่นลงมาพร้อมเงินทอน (ถ้ามี) กรณีที่สั่งน้ำด้วย สั่งเครื่องเคียงด้วย ก็จะหล่นลงมาหลายใบหน่อย เราก็ทำการรวบตึงไปยื่นที่หน้าเคาน์เตอร์แล้วรอเรียกได้เลย (สะพริงไปอีก เธอต้องฟังให้ออกว่าเขาเรียกเธอด้วยนะ (หัวเราะลั่น))